

Pastýřský list O NADĚJI

k přípravě návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v České republice

Milé sestry, milí bratři,

při slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla, patronů brněnské diecéze, se celá církev obrací k Římu. V tento den si vždy připomínáme svou jednotu a dva pilíře stavby, která není stavěna z kamene, ale z živých lidí, kteří církev vytvářejí. Tentokrát, když uzavíráme Rok sv. Pavla, vystupuje před námi postava člověka, který dovedl oslovit mnohé národy, hájit a hlásat ryzí evangelní zvěst. Nejen proto je i dnes naším velkým vzorem. Nám v moravských a českých diecézích tento svátek připomíná i blízcí se návštěvu Petrova nástupce, Svatého otce Benedikta XVI.

Jsme rádi, že přípravu berete vážně. My biskupové se připravujeme spolu s vámi. Modlíme se, abychom všichni jasněji zahlédli vše, co bývá zastřeno a přehlušeno chvatem současného dění. V minulém listě jsme se zamýšleli nad vírou, dnes chceme promluvit o naději. Právě ona se stala mottem papežovy návštěvy v Brně 27. září letošního roku.

Sama slavnost sv. Petra a Pavla hovoří o naději jasně. Kolik protivenství, kolik vln pronásledování, kolik vnitřních nebezpečí již církev přečkala. Kolik chyb a lidských nedokonalostí muselo být vyváženo Božím milosrdenstvím. Kdyby se nenaplnovalo slovo Kristovo: *Ty jsi Petr, skála, a na té skále založím svou církev a pekelné brány ji nepřemohou* (Mt 16,18), kdyby stále a beze změny neplatil jeho slib: *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,20), nemohla by církev žít. Víra, kterou vyznáváme, plodí naději, v níž žijeme a která se v minulosti naplňovala. Jsme přesvědčeni, že se bude nadále naplňovat až k úplnému dovršení v Bohu.

Mnoho lidí dneška (nás nevyjímaje) prožívá obavy a nejistotu z budoucnosti. Proč tomu tak je? Odpověď je jediná. Bez víry a úcty k Bohu jsme v pokušení doufat ve své vlastní síly, nebo v jiné mocné lidi, toužit po majetku, úspěchu či moci. Tato iluze nevede k naplnění života a – protože neobsahuje trvalou hodnotu – často rychle mizí. Předmětem křesťanské naděje je spása. Doufáme v Boha a klademe ho na první místo. Nežijeme však mimo realitu a dovedeme se těšit a radovat z krásy stvoření a života. Nezapomínáme však ani na evangelní výzvu: *Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno* (Mt 6,33).

Nechtějme v osobním životě všechno uchvacovat jen pro sebe, mohlo by se stát, že kromě vzpomínek nebudeme mít nakonec nic. Nevyhýbejme se ani obtížným rozhodováním, kdy je nesnadné vycházet z pozice víry. Vždyť jen tak se mohou naše

naděje naplnit a my jen takto můžeme s odvahou vstupovat i do obtížných úseků budoucnosti.

Naděje se nejvýrazněji projevuje na vztahu k budoucnosti, jejímiž nositeli jsou děti. Současná společnost nemá dost naděje a zdálo by se, že proto má málo dětí. Platí to však i obráceně. Sobecká společnost má málo dětí, a proto nemá naději vzhledem k budoucnosti.

Ideologové konzumního životního stylu přinášejí spousty argumentů, proč a kdy nemít děti. My křesťané přijímáme život jako Boží dar a usilujeme o jeho ochranu od početí až po okamžik smrti. Važme si rodičů s více dětmi a pomáhejme jim, aby nepocítili nouzi.

Děti jsou nejdražším Božím darem. Jsou darem, ale současně i úkolem. Záleží na našem příkladu, jak budou vychovány, jaké hodnoty budou mít v jejich životě rozhodující roli, co pro tyto hodnoty budou schopni obětovat. Od čeho se bude odvíjet základní smysl jejich života? A můžeme si položit otázku:

Bude zakotven v Božím království?

Modlíme se za vás všechny, abyste ve svých rodinách tvořili živé ostrůvky Božího království, abyste do společnosti vrátili to nejdůležitější: matky a otce, šťastné děti a rodinný život.

Stojíme, sestry a bratři, na prahu doby dovolených a prázdnin. Využijme ji k tomu, abychom si odpočinuli a hlavně se potěšili tím, že budeme mít zejména v našich rodinách, i těch řeholních, více času pro sebe navzájem.

K tomu všemu Vám žehnáme.